

Бабуся

Бабуся в Льошки дуже молода. Їй, звісно, багато років, вона носить окуляри та ковтає якісь пігулки, але все одно вона ще дуже молода. Бо літня людина не вміє пірнати з маскою і відсилати наліпки в месенджері. А бабуся вміє.

Льошка проводить із бабусею багато часу, і їм разом цікаво. У них є свої традиції і таємні знаки, улюблений магазинчик із морозивом та власне місце на пляжі.

Зимою вони традиційно ліплять крісло зі снігу. Чому саме крісло, спитаєте ви? Тому що всі роблять сніговиків, сніговики втомлюються весь час стояти. А на крісло можна плюхнутися й бодай трохи відпочити. Бабуся каже, що одного разу вночі не спала і на власні очі бачила, як біля крісла зібралася велика черга стомлених сніговиків. Тож зранку вони з Льошкою зліпили диван.

Улітку бабуся з онуком відпочивають на пляжі, гріються на сонечку і грають у «Відгадай, про

що я думаю». Це складна гра. Але якщо грати з бабусею, то нічого складного немає. Бо вона завжди думає про дві речі: фісташкове морозиво і вальс (ах, як гарно вона танцювала в молодості!). Льошка завжди думає про щось нове. Щоразу бабуся програє. І це обох влаштовує.

Є в Льошки з бабусею ще одна гра — «Несподіване запитання». Оскільки бабуся любить розповідати дуже довгі історії, Льошці стає нудно, тож він перериває її розповідь несподіваним запитанням. Бабуся не ображається, не наполягає, щоб онук слухав мовчки, а навпаки, підігрує йому.

— Ба, а якби ти зустріла чарівника, що б собі попросила? — несподівано запитує Льошка в той момент, коли бабуся розповідає про своє далеке шкільне життя.

— Морозиво, звісно.

— Ба, морозиво можна купити. Це ж так просто.

— А я дуже не люблю черги, — відповідає і сміється бабуся.

Вона підігрує лише за правилами. Протягом доби кожен може поставити лише три несподівані запитання. Якщо не використати всі, вони переносяться на завтра. Так можна накопичити багато запитань. Але зробити це дуже складно і Льошці, і бабусі.

Вони лежать на пляжі та розглядають людей.

— Ба, а чому в того чоловіка на голові немає волосся?

— Бо волосся злизав верблюд, коли він подорожував Африкою зі своєю кузиною.

На будь-яке запитання бабуся відповідає блискавично швидко і впевнено. А правда та вигадка в її відповідях переплітаються, наче нитки у в'язаному светрі з орнаментом.

— Ба, а звідки приходить літо?

— Як це звідки, з магазину! Хапає оберемок фісташкового морозива і вибігає на вулицю. У шльопанцях, пом'ятій майці та помаранчевих шортах. Гопцює, усміхається на весь свій великий і гарний рот. І кричить: «Гей, світе, а ось і я!»

Бабуся демонструє танок спекотного літа, ритмічно рухаючи плечима. Її плечі схожі на маленькі поморщені персики.

— Ну хоч не вальс танцює, — сміється Льошка.

— Вальсує осінь, — серйозно відповідає бабуся.

До них підходить маленький хлопчик у яскраво-блакитній панамці й червоних шортах, його живіт у дрібних піщинках, і руки теж, і підборіддя. Напевно, плавав у піску.

— А це я! — голосно каже хлопчик.

— Як чудово, — усміхається бабуся. — А це я.

Хлопчик всідається на пісок поряд із ними й починає будувати замок. Або гараж.

— Льошику, а як ти думаєш, де живе страх? — несподівано запитує бабуся.

— Тут, — Льошка показує на живіт.

— Тобто там, де й макарони з котлетою?

— Угу.

Хлопчик у яскраво-блакитній панамці чує знайоме слово, простягає свою м'яку ручку й починає

вимагати «коклету». Бабуся пояснює, що котлет немає, і пропонує яблуко, Льошка — сливу.

— Коклету-у-у-у! — слези вже течуть по рожевих щічках, і хлопчик біжить до мами скаржитися на несправедливість світу.

— Чому він так голосно кричить? — запитує Льошка.

— Бо точно знає, що йому потрібно. І не хоче погоджуватися на інше, навіть якщо воно краще. Навіть якщо це найсмачніше яблуко у світі, це все одно не котлета. А чого хочеш ти?

— Хочу велосипед із червоними гумовими ручками і полум'ям на рамі.

— Полум'ям?

— Так, я бачив такий у вітрині магазину, але мама кудись спізнювалася й ми не встигли зайти.

— Не дивно, — коментує бабуся. — Якби за одне запізнення давали одну цукерку, твоя мама змогла б побудувати із цукерок ціле місто.

— Ух ти! Класно! Але я б краще хотів жити в місті з олів'є.

Бабуся сміється, аж заходиться, і так голосно, що люди навколо починають обертатися. Хтось шипить: «Старенька несповна розуму», хтось кидає здивований погляд, хтось сміється разом із бабусяю.

Нарешті вона заспокоюється та починає збиратися додому. Витрушує килимок, складає до плетеного кошика сливи і яблука. Додому йдуть повільно — після річки завжди так.

— Ба, я хотів запитати, а чому в Женьки немає бабусі?

Бабуся замислюється. Зупиняється.

— Це ж четверте несподіване запитання за сьогодні?

— Ну, я наперед, так же можна, завтра буде два.

Бабуся крутить носом, ніби хоче чхнути. Складочки навколо її носа стають дуже виразними.

— Це тому, що деякі бабусі йдуть із вечірки раніше за інших, — відповідає.

Вона довго й задумливо дивиться вдалину. У такі моменти Льошка впевнений, що її погляд долітає до Туреччини. І зараз бабуся уважно розглядає медову пахлаву на базарі в Стамбулі. Дядько про неї розповідав.

— Ба!

— Га? — бабуся повертається з Туреччини.

— Куди вони йдуть із вечірки, ці бабусі?

— Додому.

— А ти не підеш?

— Хлопчику мій, вечірка і є моїм домом, — відповідає і ніжно всміхається онукові. — А давай сьогодні влаштуємо вечірку з млинцями! Хочеш?

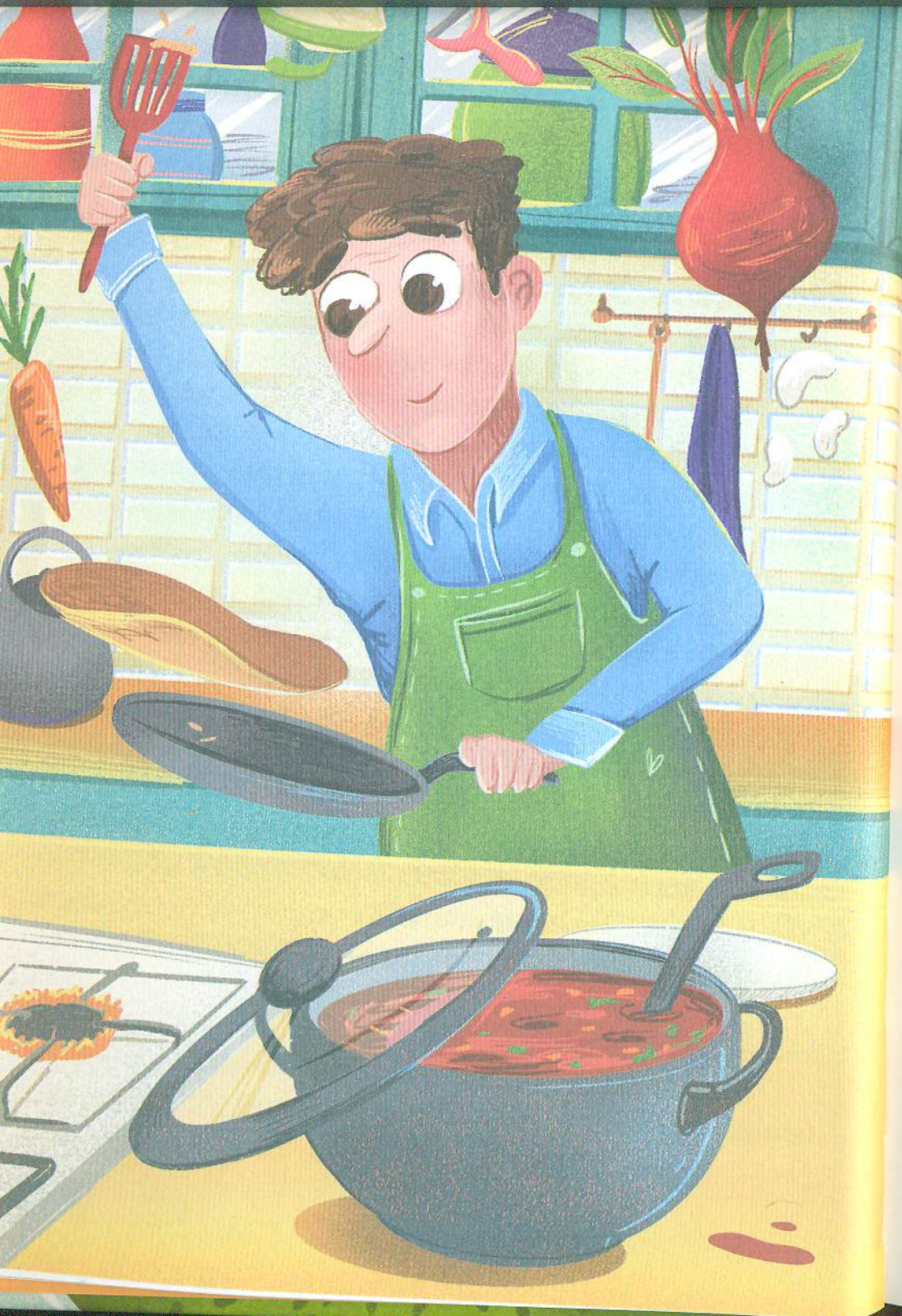
— Давай! І з полуницею?

— Звичайно. Яка ж вечірка без полуниці.

— І Женьку покличемо?

— І Женьку покличемо.

Льошці стає тепло в животі. Бабуся й онук прискорюються — поспішають на вечірку.

Дядько

У Льошки є дядько, і він — супермен. Дядько нічого не боїться і все вміє. Попросіть його приготувати борщ, зробити сальто або намалювати інопланетянина — і він зробить це якнайкраще. Ще дядько знає кілька мов і перевертає млинці на льоту. Майстерно грає в «крокодила» і може одним поглядом заспокоїти маму. Дядько класно грає у футбол, навіть коли піддається. А ще вміє чистити яблуко, не відриваючи ножа, і в нього виходить довжелезна яблучна пружина. Це Льошку захоплює найбільше!

Дядько багато подорожує. Замість сувенірів із нових країн він привозить дивовижні історії. У нього вже назбиралася їх велика валіза. Найулюбленіші Льошка знає напам'ять. Але щоразу тягне дядька за руку та просить розповісти ще одну «закордонну» історію. Так і сьогодні:

— Ну розкажи, ну розкажи!

— Гаразд, влаштуйтеся зручніше, ми вирушаємо... Куди ти хочеш сьогодні?